

Beijing (dag 7)

Ni Hào. Hier ben ik weer. Vandaag neem ik u mee op fietstocht. Vermits het zomer is gaan we naar het zomerpaleis. En wie gaat er weer mee? Sven en Ellen van ATV, ze kunnen ons niet meer missen geloof ik. Enkele straten verder heeft Wim fietsen gehuurd voor de ganse dag. Spiksplinternieuwe fietsen, behalve voor Patrick, die heeft een damesfiets met bagagehouder, Alf zit achterop, inderdaad, Sven en Ellen gaan slechts mee tot aan het "Bird nest". Zij rijden op een soort bakkerskar doch de kar hangt achter de fiets. Sven toont zich een ware gentleman en zal dit voorhistorisch vehikel besturen terwijl Ellen plaats neemt in de bak.

Het vertreksein wordt gegeven, terwijl Ellen alles op beeld vastlegt. In China geldt de wet van de sterkste, dat is wel even wennen. Wees niet beleefd, stop niet voor een voetganger, hij stopt wel voor u, stop voor een auto want hij rijdt gewoon door. Gelukkig zijn er zeer brede fietspaden op de hoofdwegen, naarmate men verder rijdt worden deze kleiner, tot er geen meer zijn, dan is het rechts houden en vooral goed uitkijken. Een kruispunt oversteken is ook een gevaarlijke onderneming, auto's die rechts afdraaien hebben voorrang, in het begin is dit wel even schrikken. De opstapplaatsen voor de autobus liggen ook naast het fietspad, dit is ronduit gevaarlijk, want ze stoppen nog niet voor een auto, laat staan voor een fietser.

Ons Ellen filmt dat het een lieve lust is en Sven neemt al fietsend interviews af, als het even bergop gaat zijn de geluiden die tante Lieve voortbrengt +16 (KNT) maar ze doet er wel een schepje bovenop. Jos neemt ons op sleeptouw, met zijn hoed (een helm met horens) in de Belgische driekleur, valt hij het meest op natuurlijk. Aangekomen bij het "Bird nest" moeten we spijtig genoeg afscheid nemen van onze ATV figuren, we stoppen en al vlug hebben wij meer bekijks dan het "Bird nest". Het is een ware volkstoeloop, iedereen wil weer op de foto. Nog een laatst interviewtje om het af te leren. Of ik nog een goede raad heb voor Sven Nys? Heel simpel, voor de tweeden eindigen...

Filip ontfermt zich over de bakkerskar, ik zou niet in de plaats willen zijn van zijn knieën. We rijden verder en nemen een binnenweg langs de grootste universiteit van Beijing, het is een stad op zich, met enkele kolossale gebouwen, mooi aangelegde grasperkjes met moderne kunstwerken, mooie wegen en pleinen en een groot park met openluchtwembad. Het duurt wel even om heel dit complex te doorkruisen.

Het wordt drukker en drukker, best te omschrijven als een mierenest. Eventjes denken we dat we er zijn, doch dit is het oude zomerpaleis, bijna met de grond gelijk gemaakt door de Fransen en de Engelsen. Nog even op de trappers duwen en we zijn er.

Het nieuwe zomerpaleis (Yiheyuan) was vroeger exclusief voor de keizer en zijn hofhouding, nu wij er geweest zijn is het voor iedereen toegankelijk. Een zekere keizerin Cixi bouwde en herbouwde dit zomerpaleis. Het is een groot park met meerdere gebouwen rond een prachtig meer (dit beslaat 2/3 van het geheel). Het is een lust om in de tuin te wandelen. Eerst komen we bij één der verblijven, dat ingericht is als theatermuseum. We zien vrouwen die gekleed zijn in kostuums anno 1900. Vermits ze van opera hield is er aan de achterzijde een openluchtpodium, we zetten ons neer op de trappen en luisteren naar de Chinese top 10. Achter ons liggen de woonvertrekken waar privé-voorwerpen tentoongesteld zijn, de moeite waard om eens te bezichtigen. We zetten onze weg verder langs de lange corridor (Changlang), een houten wandelgang, ca 730 meter, plafonds en dakspanten zijn versierd met schilderijen, aan de linkerzijde van de gang bevindt zich het meer, aan de rechterzijde een heuvel. In het midden van de gang staat er een triomfboog, hier begint de klim naar een imposante boeddhistische tempel. Dit is het hoogste punt van het zomerpaleis. Een deel van de groep waagt de beklimming, de anderen besluiten de veerboot te nemen naar een eiland midden in het meer. Er ligt zelfs een marmeren boot in het water, die voor niets dient, een prachtig staaltje van geldverspilling. Op het eiland staat een tempel waar men buitenlandse gasten ontving. Het gebouw is omgeven door een prachtige rotstuin. Het eiland is verbonden met het vasteland door de brug van de zeventien bogen (het klopt, ik heb ze geteld). Op de relingen houden stenen dieren de wacht. Het meer is bedekt met lotusbladeren waartussen lichtroze lotusbloemen omhoog komen.

Het is tijd om de terugweg aan te vatten want er staat vanavond nog iets op ons programma, we gaan namelijk naar een Chinees circus. Alf neemt de bakkerskar over. Je moet kunnen rijden met dat stuk

antiek hoor! Onderweg stoppen we regelmatig, niet omdat we moe zijn, maar om de ketting er terug op te leggen. Acht maal is dat onding er afgevallen, doch het cijfer acht brengt geluk dus mogen we zeker niet klagen. Voor de verandering even verkeerd rijden, doch geen probleem, iedereen staat direct klaar om te helpen.

Oef, juist op tijd, we ruilen Wim voor een gids van het vrouwelijk geslacht, namelijk Lieke, het is te zeggen Lee maar vermits het geen grote is... Wim had andere verplichtingen vandaar. Ze was fier ons te mogen vergezellen (gelukkig kent die ons nog niet) en ook om iets terug te doen voor Wim. Deze laatste zorgt namelijk voor Chinese studenten die in Leuven school lopen. We nemen taxi's naar het Chaoyang-theater. De lange fietstocht heeft er voor gezorgd dat de eerste tekenen van vermoeidheid zich doen gevoelen, af en toe dommelen we eens in, doch het spektakel, acrobatie van zeer hoog niveau houdt ons wakker. Er vlogen zelfs twee echte papegaaien rond. De act waarbij elf meisjes op één fietsje reden, was al even spectaculair als Alf en Filip op hun bakkerskar. Het decor en de kostuums waren ook prachtig. Er kwam zelfs een acteur in de zaal staan, die had mooier pluimen dan die papegaai, maar vliegen was er dan weer niet bij.

Ons Lieke had een restaurant uitgekozen, vier verdiepingen hoog, prachtig verlicht en versierd met grote lampions en het zat er stampvol. We krijgen een menukaart met afbeeldingen en nummers, gemakkelijk om te kiezen (juist zoals bij onze Chinese restaurants). Lee eet haar garnalen met pel en al op. Op de vraag of dit lekker is antwoordt ze neen. Tweede vraag: "Waarom eet je ze dan op?" Omdat de pel calcium bevat en dit is goed voor het beenderstelsel, het moet dus niet altijd lekker zijn, gezond eten gaat voor.

Tijd om de dag af te sluiten, Alf is al een krak geworden in het bemachtigen van taxi's. Gewoon teken doen met de hand naar beneden, als hij wat verder stopt een spurtje doen, deur openen en plaats nemen. We hebben steeds een kaartje bij van ons hotel met een plannetje, het is dus geen probleem als je de Chinese taal niet machtig bent, geraken doe je er wel. Chinezen zijn ook niet gewoon om fooien te krijgen, als je om een bedrag af te ronden iets meer geeft, komen ze je achterna gelopen om het wisselgeld te geven, iets wat in België niet vlug zie gebeuren. Zo, dat was het voor vandaag, morgen zien we wel weer. Zâi jiàn. (tot ziens).